

vågen. — Äfv. *Damma af.* — *Afdammande*, n. 4. o. *Afdamning*, f. 2.

AFDANKA, v. a. 1. 1) (ford.) Aftacka, förfaska. *A. ett regemente.* — 2) Utesluta ur krigstjensten utan formligt afsked. — 3) (föraktl.) Gifva snöpligt afsked, bortköra ur tjensten. — *Syn.* Se *Afskeda.* — *Afdankande*, n. 4. o. *Afdankning*, f. 2. — V. n. (nyligen upptaget ifrån tyskan) Frivilligt afsäga sig regeringen. *Aftråda* torde lämpligare kunna brukas, för att uttrycka det osvenska *Abdikera*.

AFDANSA, v. a. Genom dansning vålla, att någonting (klädesperedel, o. s. v.) faller af ifrån en dansande. *A. någon, hatten.* — V. n. (fig.) Häftigt afkastas. *Han slog till honom, så att hatten a-de.* — Bättre *Dansa af.*

AFDARRNING, f. 2. (bergv.) Operation, hvarigenom sillverhaltigt koppar befrias ifrån sista halten af silfret, och detta sednare tillgodogöres medelst behandling i darrugn.

AFDELA, v. a. 1. och 2. 1) Indela ett helt i vissa delar. *A. en bok i flera kapitel.* — *Syn.* Se *Dela.* — 2) Skilja en del ifrån ett helt. I denna bem. mindre brukligt. — Äfv. *Dela af.* — *Afdelande*, n. 4.

AFDELNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afdelar. — 2) Derigenom uppkommen del af det hela. *En a. af ett rum, i en bok, af en armé.* — *Syn.* Se *Del*.

AFDELNINGSSKÄRM, m. 2. Skärm, som begagnas till boningsrums afdelning.

AFDELNINGSVIS, adv. I afdelningar; hvar afdelning för sig.

AFDIKA, v. a. 1. 1) Genom diken göra aflopp för vattnet ifrån ett fält. *A. en äng.* — 2) Genom diken afleda. *A. vatten ifrån ett ängsfält.* — Kan äfv. sägas *Dika af.* — *Afdikande*, n. 4. o. *Afdikning*, f. 2.

AFDISKA, v. a. 1. Sluta att diska. Nyttjas äfv. absolut. — *Afdiskande*, n. 4. o. *Afdiskning*, f. 2.

AFDOFTA, v. n. 1. Bortgå i form af fint stoft. — *Afdoftande*, n. 4. o. *Afdoftning*, f. 2.

AFDOMNA, v. n. 1. Småningom domna.

AFDRAG, n. 5. 1) Handlingen, då man afdrager en del af en summa. *Göra ett a. af 10 R:dr på hela summan. Med a. af omkostnaderna.* — 2) Belopp, som afdrages af en summa. *A-et är så stort, att det blir icke mycket öfver på hela summan.* — *Syn.* Afkortning, Afräkning, Afslag. — 3) (boktr.) Aftryck af ett ark, på försök, innan tryckningen börjar.

AFDRAGA, v. a. 3. (böjes som *Draga*) 1) *Draga* någonting så, att det skiljes ifrån ett inunder varande föremål. *A. stöflarna, handskarna. A. huden af en död häst. A. schalen ifrån ett fruntimmers aclar.* — *Syn.* Afllå, Afllånga, Af-taga. — 2) *Draga* någonting så, att det brister. *A. en tråd.* — 3) (fig.) Minska en summa med en del deraf. *A. beloppet af sin fordran ifrån skulden.* — *Syn.* Afkorta, Afräkna. — 4) (fig.) Afskilja, afsöndra, tänka sig någonting särskilt ifrån ett annat. — 5) (boktryck.) Göra första aftrycket af (ett ark); äfv. aftrycka (i allmänhet). *A. ett ark till prof. A. 300 exemplar.* — Äfv. *Draga af.* — *Afdragande*, n. 4. o. *Afdragning*, f. 2.

AFDRAGARE, m. 3. Person, hvars befattning är att afdraga huden af ihjelskjutna gamla hästar, hundar, o. s. v. — *Syn.* Flåbuse.

AFDRICKÅ, v. a. 3. (böjes som *Dricka*) 1)

Dricka något af innehållet i ett drickeskärl. — 2) (föga brukl.) Sluta att dricka (skålar).

AFDRIFNING, f. 2. 1) Metallers rening genom eld. — 2) Handlingen, då man afdrifver en skallplats. Se *Afdrifva*, 2:o.

AFDRIFNINGSHÅRD, m. 2. (metall.) Botten af utlutad, hårdt hopstampad träaska, som begagnas vid afdrifningar.

AFDRIFT, c. 3. (sjöt.) Ett fartygs sidorörelse åt lä, eller den vinkel, som kölvattnets direktion formerar med kölens, då vinden ej blåser rätt ifrån aktern.

AFDRIFTSLINIE, f. 3. (sjöt.) Den verkliga kursen, ett fartyg gör i följd utaf afdriften.

AFDRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Drifva*) 1) (föga brukl.) Bortdrifva. — 2) (vid jagtskall) Låta skallfolket genomtåga jagtplatsen och under rop och buller drifva djuren framför sig till den ändan af platsen, der skyttarne och näten befinna sig. *A. en skallplats.* — 3) Genom eld rena (ädra metaller). *A. guld, silfver.* — V. n. 1) (föga brukl.) Bortgå. Vanligare *Drifva af.* — 2) (sjöt.) Göra afdrift; se d. o. — *Afdrifvande*, n. 4.

AFDRIFVARE, m. 3. (bergv.) Arbetare, hvars befattning är att afdrifva metaller.

AFDRYPA, v. n. 3. (böjes som *Drypa*) 1) Bortfalla i droppform ifrån ett föremål. — 2) Genom drypning befrias ifrån ett ämne. — V. a. Låta någonting vara i ett läge, ägt det genom drypning befrias ifrån ett ämne. — Äfv. *Drypa af.* — *Afdrypande*, n. 4. o. *Afdrypning*, f. 2.

AFDRÖJA, v. n. 2. (föga brukl.) Dröja. — *Dröja af* är brukligare.

AFDUFNA, v. n. 1. Småningom dufna.

AFDUKA, v. a. 1. Borttaga duken och bordsakerna från (ett bord). — Nyttjas ofta absolut, t. ex.: *Är det a-dt ännu?* — Äfv. *Duka af.* — *Afdukande*, n. 4. o. *Afdukning*, f. 2.

AFDUNA SIG, v. r. 1. Släppa dun ifrån sig. Bättre *Duna af sig*.

AFDUNSTÅ, v. n. 1. 1) (om vätskor) Skiljas ifrån en mängd af sina partiklar, som bortgå i luftform. *Låta en vätska a. för elden.* — *Syn.* Evaporera, Afröka, Förflyga, Gå bort i rök, i ånga. — 2) Befrias ifrån ett vätt ämne, genom dess bortgående i luftform. *Låta en massa a.* — V. a. (kem.) Låta bortgå i luftform. *A. en upplösning.* — Äfv. *Dunsta af.* — *Afdunstande*, n. 4. o. *Afdunstning*, f. 2.

AFDÅNA, v. n. 1. Falla i vanmakt. — Äfv. *Dåna af.* — *Syn.* Se *Dåna.* — *Afdånande*, n. 4.

AFDÅNING, f. 2. 1) Händelsen, då någon faller i vanmakt. — 2) Se *Vanmakt*.

AFDÄMMA, v. a. 2. Genom en dam afstänga. *A. vattnet ifrån en äng.* — *Afdämmande*, n. 4.

AFDÄMNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afdämmer. — 2) Sjelfva rummet, som genom dammen blifvit afstängt. — 3) Dammen, hvarmedelst afstängningen skett.

AFDÖD, a. 2. (föråldr.) Död, afviden.

AFDÖFVA, v. a. 1. (mindre brukl.) Småningom döfva. — *Afdöfvande*, n. 4. o. *Afdöfning*, f. 2.

AFDÖMA, v. a. 2. 1) Genom slutlig dom eller utslag afgöra. *A. en rättegång, ett brottmål.* — *Syn.* Fälla utslag, dom i, Afgöra. — 2) (fig.) Fälla afgörande omdöme om, afgöra. *A. en litterär strid.* — *Afdömande*, n. 4. [Afdömma.]